

Potom anděl, kterého jsem viděl stát na moři i na zemi, pozvedl svou pravici k nebi Zj10,5

a přísahou při tom, který je živ na věky věků, který stvořil nebesa, moře a všechno, co je v nich, potvrdil, že lhůta je u konce. (ek)Zj10,6

Všimněte si malého rozdílu v překladech poslední části šestého verše. Kralický překlad: "již více času nebude"; ekumenický: "lhůta je u konce". Nemíní se zde, že čas jako takový už nebude existovat. Spíš jde o potěšující sdělení z nebe adresované svatým Božím na zemi, kteří žijí uprostřed všech těch útrap a rádi by věděli, jak dlouho to ještě bude trvat. Výrok znamená, že do Kristova návratu zbývá už jen kratičká doba. Potvrzují se tím slova Pána Ježíše pronesená při rozhovoru na Olivetské hoře:

A kdyby nebyly ty dny zkráceny, nebyl by spasen žádný člověk Mt24,22.

Anděl tedy s přísahou sděluje vyvoleným, že už nebudou dlouho čekat. Jakoby jim říkal: "Netrapte se. Kdo vytrvá až do konce, bude spasen".

Podobná byla odpověď na modlitby mučedníků ve Zj6,10. A také se přiblížilo naplnění slov modlitby, která bývá nazývána modlitbou Páně, "přijď království tvé" (Mt6,10). V knize Zjevení se blíží okamžik příchodu království. Ta slova se samozřejmě netýkají doby, kdy připravujeme tyto úvahy. Nikdo na světě totiž neví, jestli Kristus přijde dnes v noci nebo zítra či za měsíc nebo ještě za sto let...

Ale ve dnech sedmého anděla, když budou troubiti, dokonánost bude tajemství Boží, jakož zvěstoval služebníkům svým prorokům Zj10,7kral.

Ve dnech, kdy zazní polnice sedmého anděla, naplní se Boží tajemství, jak je Bůh oznámil svým služebníkům prorokům (ek)Zj10,7

Toto všechno probíhá, zatímco sedmý anděl se chystá zatroubit na polnici. Je tu napovězeno, že při sedmé polnici se dostáváme k závěru Velkého soužení. Právě v této chvíli se Boží tajemství konečně stává jasným.

Mnoho jednotlivých dílčích stránek tohoto tajemství se nabízelo jakoby byly celou odpovědí, a přece se zdá, že tato zde je větší než kterákoli z předchozích. Je součtem všech. Jde o tajemství týkající se izraelského národa, trestů, a vůbec utrpení, křivd, Božího mlčení a přicházejícího království.

Základní otázka, kterou lidé často kladou zní: Proč Bůh připustil zlo? Proč je snášel tak dlouho a s konečnou platností je hodlá soudit teprve v době velkého Soužení?

Chcete něco vědět? povídá náš starý zkušený kazatel. Mnoho let jsem studoval teologii a vím, jak na tyto otázky odpovídají lidé. Bůh však SVOU odpověď ještě nedal. Jednoho dne to učiní. Je toho mnoho, nač neumím odpovědět a znepokojuje mě, že někteří lidé "mají" odpověď na všechno.

Jak napovídá tato pasáž Písma, skutečnost, že tu je něco o čem nevíme, protože to bylo zapečetěno, znamená, že zůstává v Božích rukou, kdy nám to sdělí. Až vejdemo do jeho přítomnosti, dozvíme se mnoho mnoho nového.

Takže: ačkoli nemám odpověď na váš problém, znám někoho, kdo ji má. Nemám odpověď ani na všechny svoje otázky, ale kladu svou ruku do jeho ruky, a On mi říká: "Dítě moje, kráče se mnou i když máš projít tmou. Dobře to dopadne. Vyjdeme z ní do světla a pak porozumíš". Radím ti, abys vložil svou ruku do ruky toho, který je tvým Stvořitelem i Vykupitelem, pravým člověkem a pravým Bohem.

A ten hlas, kterýž jsem byl slyšel s nebe, opět mluvil se mnou, a řekl: Jdi, a vezmi tu knížku otevřenou z ruky anděla, stojícího na moři a na zemi Zj10,8kral.

Tento příkaz přichází od Krista z nebe, neboť On to je, kdo řídí veškeré dění v knize Zjevení. On má plné pověření. Zjevení je knihou oslavující našeho podivuhodného Spasitele. On zde vystupuje jako soudce celé země a my ho spatřujeme jako toho, jehož Bůh nesmírně vyvýšil a dal mu jméno, které je nad každé jméno.

Nepatří-li ten hlas, který oslovuje AJana Pánu Ježiši Kristu, pak rozkázal některému z andělů, aby mluvil z nebe.

Přistoupil jsem tedy k tomu andělu a požádal ho, aby mi tu knihu dal. Řekl mi: "Vezmi ji a sněz; v žaludku ti zhořkne, ačkoli v tvých ústech bude sladká jako med". Zj10,9

Vzal jsem tu knihu z ruky anděla a snědl ji; v mých ústech byla sladká jako med, ale když jsem ji pozřel, zhořkla mi v žaludku. (ek)Zj10,10

Jan se osobně účastní velkolepého dramatu, které se nyní před námi rozvíjí. Je požádán, aby udělal naprosto neobvyklou věc, něco velmi symbolického. Na pokyn anděla sní knížku a jeho výsledný pocit je sladkost i hořkost.

Jíst knížku obrazně znamená přijímat Boží slovo s vírou. Je to učení Božího slova, o němž čteme:

Jakmile se objevila tvá slova, pozřel jsem je. Tvá slova mi byla útěchou a radostí srdce. Nazývají mě tvým jménem, Hospodine, Bože zástupů. Jr15,16/ek

Jeremiáš připodobňuje přivlastnění si Slova k tomu, že je pozření, že je snědl.

Prorok Ezechiel má stejnou zkušenost:

Řekl mi: "Lidský synu, sněz, co máš před sebou, sněz tento svitek a jdi, mluv k izraelskému domu". Otevřel jsem tedy ústa a on mi dal ten svitek sníst. Řekl mi: "Lidský synu, nakrm své břicho a naplň své útroby tímto svitkem, který ti dávám". Snědl jsem jej a byl mi v ústech sladký jako med Ez3,1-3/ek.

Zmíněný svitek není rohlík z těsta. Ezechiel píše, že ho snědl, a že chutnal jako koláč. Ano, právě takové bývá Boží slovo pro věřícího člověka.

V Př16,24 nám je řečeno:

Pláští medu je řeč vlídná, lahodou duši a uzdravením kostem.

A v Ž119, který je celý oslavnou písní na Boží slovo, stojí:

Jak lahodnou chuť má, co ty říkáš! Více než med je to pro má ústa Ž119,103

Ta část Božího slova, kterou převzal Jan, aby ji snědl, však mluvila o soudu. V ústech sice chutnala příjemně sladce, ale v žaludku to bylo horší.

V 1M18,17 čteme:

Tu Hospodin řekl: "Mám Abrahamovi zamlčet, co hodlám učinit?"

Vskutku, jakoby Bůh Abrahamovi řekl: "Jsme přátelé a já ti chci sdělit, co udělám".

To bývá milé vědět, co Bůh hodlá učinit. Ale když se dovíte, že to, co přijde, je soud, potrestání, pak takové poznání při troše přemýšlení zhořkne.

A Jan chtivě přijal Boží slovo, ale když uviděl, že mají následovat ještě další tresty, jeho duši zachvátila bolest a srdce žal. V ústech sice zpočátku cítil sladkost ale ta se pak proměnila hořkost v útrobach.

Abychom mohli s potěšením číst tento úsek Božího slova, číst tedy i o trestech, které mají dopadnout na zemi, je zapotřebí, abychom se usilovně modlili o obdržení Božího smýšlení, Boží mysli. Ono je svým způsobem "sladké" znát knihu Zjevení a vědět, co Bůh zamýšlí učinit, ale když zjistíme, že se blíží potrestání světa, který je kolem nás a který odmítá Krista, pak se z toho radovat nemůžeme. Takové proroctví zhořkne v duši.

Nabízí se ještě jiná velice praktická aplikace uvedeného verše. Mnozí lidé začnou s nadšením studovat Boží Slovo a v něm i různá proroctví. Ale když zjistí, že se to vztahuje také na jejich vlastní život, a že Boží Slovo klade požadavky na ně osobně, stává se jim to trpkým, ztrácejí zájem o věc.

Studovat proroctví nebo obecně Boží Slovo a zároveň žít špatným či jen povrchním životem, to nutně vyústí v něco pokřiveného. Příčinou, proč dnes slýcháme tolik všelijakých zrůdných výkladů proroctví, je skutečnost, že Boží slovo nezasáhlo srdce a životy lidí, kteří se jím zabývají. Je nešťastné zajímat se o proroctví, a nikoli o křesťanský život.

Každý, kdo má tuto naději v něho, usiluje být čistý... Píše AJan 1J3,3.

Před lety, bylo to krátce po mém příchodu do Kalifornie, jsem šel navštívit Dr.Gaebeleina, který tam právě hostoval, vzpomíná pastor ve výslužbě. Zeptal se mě: "Jak se vám daří ve vašem sboru v

Kalifornii?" Řekl jsem mu: "Je to báječné. Jsem spokojen. Ale je tu něco zvláštního. (Později jsem zjistil, že tak je tomu všude, ale do té doby jsem to ještě nepoznal). Když mám na programu výklad knihy Zjevení, je shromáždění plné. Zato vyučováním z listu Římanům místnost skoro vyprázdním."

Nikdy nezapomenu, co mi Dr.Gaebelein svým drsným pruským akcentem řekl: "Bratře McGee, časem shledáte, že ohromně mnoho svatých se zajímá víc o Antikrista nežli o Krista". Přesvědčil jsem se, že měl pravdu.

Tehdy jsem slyšel: "Je třeba, abys znovu prorokoval proti mnoha národům, kmenům, jazykům i králům".(ek)

Jednou věcí si můžete být jisti, přesvědčuje nás Dr.McGee, totiž že AJan byl s tou výzvou naprosto ztotožněn. Byl přesvědčen, že všechny národy, všichni lidé všech jazyků a barev by měli, nebo že potřebují slyšet Boží slovo. Musí ho slyšet, vždyť musí být varováni před přicházejícím soudem.

Až budou prožívat Velké soužení, záhy rozpoznají, že to není milénium, jak si možná dosud mysleli, dokud tu byl příslib míru a klidu... Naopak, budou mít pocit jakoby vešli do samého pekla. Pro vědomí této perspektivy byl Jan smutný. Proto se ta malá knížka Janovi stala hořkostí: musí prorokovat proti mnohým, ještě dříve než Kristus zahájí své kralování.

Mnohá proroctví jsou dosud před námi. My zde v našich pořadech nejsme ještě ani v polovině cesty, pokud jde o probírání knihy Zjevení. Jak nyní vidíme, proroctví týkající se národů a lidí jsou nutně PROTI nim. Mluví o trestech, které na ně přijdou. Tato nová série prorockých výpovědí začne v kap.12. Pak se ukáže, že toho skutečně zbývá říci ještě mnohem víc.

Milý příteli, studium proroctví musí mít zřetelný účinek také na tvůj život: buď tě přitáhne blíž ke Kristu, nebo tě naopak od něho vzdálí, vyhrocuje své podání náš učitel... Ale já jen mohu potvrdit, že tak to s Božím slovem bývá často...!

Hlas, který jsem slyšel z nebe, opět ke mně promluvil: "Jdi, vezmi tu otevřenou knihu z ruky anděla, který stojí na moři i na zemi (ek)Zj10,8

**** Kapitola 11**

Naši milí rozhlasoví přátelé, dostáváme se k 11.kap. knihy Zj, jejíž téma náš předchůdce označuje ještě stále slovem mezihra. Prvních čtrnáct veršů 11.kap. je pokračováním mezihry mezi šestou a sedmou polnicí, a ve zbývajících verších je popis událostí po zatroubení na sedmou polnici.

Dovídáme se, že z času pohanů zbývá už jen 42 měsíců, a na scénu vstupují dva svědkové, kteří budou během těchto 42 měsíců prorokovat. Také zde máme druhé 'běda', a pak sedmé zatroubení.

V této 11.kap. si připomeneme starozákonní prostředí. Pojednává se tu o chrámu, o časových etapách a také o vymezení rozdílu mezi Židy a pohany. To vše naznačuje, že jsme se znovu dostali do oblasti starozákonního uspořádání. Chronologicky nás pak sedmá polnice přenáší do chvíle Kristova návratu na zem na konci období Velkého soužení.

V dalším textu se setkáváme s náznakem plánovaných časových úseků, které předcházejí uzavření etapy Velkého soužení.

Tu mi byla dána rákosová míra a anděl mi řekl: "Vstaň, změř Boží chrám i oltář a spočítej ty, kteří se tam klanějí. Zj11,1

Ale vnější chrámový dvůr vynech a neměř, protože byl vydán pohanům; ti budou pustošit svaté město po dvačtyřicet měsíců. (ek)Zj11,2

Zde se jedná o onen dějinný úsek, o kterém Pán Ježíš mluvil v L21,24:

"... po Jeruzalému budou šlapat pohané, dokud se jejich čas neskončí.

Mnoho lidí si myslí, že když se Izrael zmocnil Jeruzaléma, 'čas pohanů' skončil. Ale ve skutečnosti Jeruzalém je dosud pošlapáván od pohanů. Stačí, když se projdeš ulicemi starého města. Uvidíš-li nějakého Žida, dej mi vědět, protože já sám jsem tam jediného nepotkal. Všechny jiné rasy lidí ano, ale Žida nikoli, vzpomíná na své cestování Dr.McGee. Všude jen samé nežidovské náboženské skupiny. Nastavěli si svoje tzv. svatá místa po celém Jeruzalémském starém městě. Jeruzalém je tedy i v naší době doposud šlapán pohany.

Ale až přijde období Velkého soužení, tedy jeho poslední část, pak 'času pohanů' bude zbývat už jen 42 měsíců. 42 měsíců je tři a půl roku, tedy polovina celého období Velkého soužení.

"I dána mi třtina, podobná prutu (kral.) nebo tedy rákosová Míra". Kdykoli si všimnete, že se začíná něco vyměřovat, ať ve SZ či NZ, je to signálem, že Bůh se chystá jednat s izraelským národem (viz Jr31,38-39; Za2).

Máme zde před sebou časovou míru, která odměří čas pohanům, po jehož uplynutí se na ně snese trest. Mimochodem hůl bývá pastýři stáda mimo jiné také ku pomoci ovčím a pro potěšení:

I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se báti ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty.
Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují Ž23,4/ek.

A tak v této kapitole nacházíme jak potrestání tak i útěchu.